

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

2. tromesečje 2013.

Adventistički svet I

Pregled

Izgradnja crkava u Americi

5 Proročki
simboli i sile

12 Nikada ne sumnjaj:
sve je u Božjim
rukama

15 Gde je Bog,
kada
stradamo?

Pregled, 2. tromesečje 2013.

PRIČA SA NASLOVNE STRANE Izgradnja crkava u Americi

Džuli Z. Li 6

Sjedinjene Države su zemlje izobilja. Ali malim crkvama ta činjenica ne olakšava mogućnost bogoslužjenja u sopstvenoj zgradi.

OSNOVNA VEROVANJA

1, 10, 50

Džerald Klingbeil 10

Nema granica Božjoj ljubavi prema izgubljenima.

POGLED U SVET

Nikada ne sumnjaj: sve je u Božjim rukama (drugi deo)

Ted N. Vilson 12

Naš uspeh je zagarantovan.

BIBLIJSKO PROUČAVANJE

Gde je Bog kada stradamo? 15

Mark Finli

REČ UREDNIKA

Zašto gradimo? 3

IZVEŠTAJ IZ SVETA

Crkva ljubavi u Koreji 3

BIBLIJSKA PITANJA

Proročki simboli i sile 5

Angel Manuel Rodrigex

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

„Evo ću doći brzo...“

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Pomoćnik urednika

Klod Ričli

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjung Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsednik; Bendžamin D. Šoun, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdsli; Daniel R. Džekson; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Majkl Rajan; Ela Simons; Mark Tomas; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Akeri Suzuki; Kenet Ozborn; Guimo Sung; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Lael Cezar, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Mark A. Kelner, Kimberli Lust Maran

Urednici u Seulu, Korea:

Čun Pjung Duk; Čun Jung Kvon; Park Džaj Man

Onlajn urednik

Karlos Medli

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Rejčel Dž. Čajld

Pomoćnik za uvodnu reč

Marvin Torp-Baptist

Pomoćnik urednika

Đina Valen

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Kenet Ozborn; Huan Prestol; Klod Ričli; Akeri Suzuki

Po službenoj dužnosti:

Robert Lemon, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn:

Džef Dever, Fatima Amin

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Robert Lemon, G. T. Ng, Giljermo E. Biadi, Armano Miranda, Pardon K. Mvansa, Majkl L. Rajan, Blazius M. Ruguri, Bendžamin D. Šoun, Ela S. Simons, Alberto C. Gulfan, Erton Koler, Li Jirong, Izrael Leito, Džon Ratinaraj, Paul S. Racara, Bari Oliver, Bruno Vertalier, Gilbert Vari, Bertil A. Viklander

Autorima:

Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Veb sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim Državama.

Časopis Adventistički svet - Pregled izlazi tromesečno.

2013, № 2

Moram priznati da volim mračne, zastrašujuće i veličanstvene katedrale, u kojima sve ljudsko izgleda sitno i beznačajno. Međutim, ne želim da moja Crkva gradi katedrale.

Kao turista obišao sam na desetine katedrala u svetu: rimokatoličke, anglikanske, episkopalne, luteranske – čak i Kristalnu katedralu. To su građevine kojima je zajedničko to što me u isto vreme i oduševljavaju i uznemiruju. Čak i dok se divim potpornim lukovima i svodovima, moje propovedničko srce računa cenu svega što su moje oči videle.

Naime, katedrale – ili slične velike crkvene građevine – isto toliko govore o teologiji i misiji koliko i o arhitekturi. Crkveni historičari nas podsećaju da se period izgradnje katedrala podudarao s periodom najmanje misioniske aktivnosti u hrišćanskoj istoriji. Građevine – ogromne i vizuelno impresivne – trebalo je da privuku zalutale i izgubljene, a ne da ih traže. Nakon isplaćivanja radnika koji su ih gradili ostajalo bi veoma malo novca za širenje jevanđelja i malo onih koji su bili voljni da to rade.

Jedna od najbrže rastućih hrišćanskih crkava na planeti, Hrišćanska adventistička crkva, svake godine gradi veliki broj crkava. Zahvaljujući sjajnoj ideji međunarodnog programa Maranata „Crkva za jedan dan“, i posvećenog rada volontera, stotine novih crkava gradi se svake godine. One nam leti pružaju hlad od neumoljivog sunca u Sahari, toplo sklonište od oštih vetrova u Alberti ili Ukrajini. Štite nas od kiše u područjima vlažne tropske klime, i nude nam mesto gde možemo zajedno da služimo Bogu kada sve zaveje sneg.

Crkve su mesta na kojima se vernici okupljaju da razgovaraju o zajedničkoj veri, da nose terete jedni drugih, da iskreno slave Isusa, i da nauče kako da na još uspešniji način šire radosnu vest – kako bi nove crkve nicale i na drugim mestima, sve do Njegovog dolaska. Sve je povezano sa bogoslužjenjem i misijom.

Dok budete čitali priču sa naslovne strane, molite se Bogu da vidite svoju crkvu onako kako je Bog vidi, kao riznicu vere.

Bil Not

U Koreji, *adventisti osnovali* „Crkvu ljubavi“ *za beskućnike*

ODANA CRKVA: Svake subote više od 50-oro ljudi dolazi na bogoslužnja u „Crkvi ljubavi“ u adventističkoj crkvi Minlak u Uijeongbu, u Koreji. Većina njih su beskućnici, a ravnotežu održavaju volonteri.

Kada su dva beskućnika ušla u Hrišćansku adventističku crkvu Minlak u Uijeongbu, u Koreji, oko 20 kilometara severno od Seula, započela je služba kojom je osnovana posebna crkva za beskućnike u gradu sa 417 000 stanovnika.

Beskućnici su prvi put posetili crkvu pre četiri godine. Bilo je očigledno da se nisu kupali duže vreme. Ne samo da su neugodno mirisali na alkohol, već su oko sebe širili i druge neprijatne mirise. Vernici su u početku zazirali od tih novih gostiju, uprkos biblijskom nalogu „volite bližnje kao sebe“.

Međutim, sada se situacija u potpunosti promenila. Vernici crkve Minlak razumeju, vole i brinu jedni za druge. Imali su 17 krštenja u 2012. godini u okviru programa „Crkve ljubavi“, 20 krštenja 2011. i 22 krštenja 2010. godine. Vernici izjavljuju: „Razlog ovog uspešnog rada je Božja vest i ljubav koju vernici međusobno pokazuju.“

Adventisti u Minlaku, kojih sada ima 170 u glavnoj crkvi, sprijateljili su se sa beskućnicima slušajući njihove životne priče i pomažući im na praktičan način.

Vernici im takođe pomažu da pronađu posao. Proučavaju zajedno i biblijske lekcije. Malo-pomalo život tih ljudi se menja. Što više proučavaju Bibliju s pastorom, raste njihova želja da se krste i postanu hrišćani. Dovode i svoje prijatelje u crkvu, i tako se radosna vest širi. Sada oko 54 osobe posećuje „Crkvu ljubavi“ svake sedmice. Mnogi među njima odlučili su da ostave prošlost iza sebe i počnu iz početka.

Nastavak na sledećoj strani ▶

Cilj „Crkve ljubavi“ nije samo davanje hrane i odeće. Njen pravi cilj su vera i obrazovanje, koji će beskućnicima pomoći da postanu novi ljudi u korejskom društvu.

Pedesetosmogodišnji Hwa Li, starešina mesne Hrišćanske adventističke crkve, zadužen je za rad „Crkve ljubavi“. On zapisuje imena posetilaca i beleži njihovo prisustvo. Fotografije ih i beleži detalje u vezi s njihovom posetom različitim događanjima, njihovim učešćem, obrazovanjem koje imaju, itd. Njegova briga i ljubav su jedan od glavnih elemenata uspeha u evangeliziranju beskućnika. To je razlog zašto ga ljudi poštuju.

Pre nego što je izgubio posao, Li se uspešno bavio marketingom. Lična životna iskustva pomogla su mu da bolje razume ljude i da im pomogne u trenucima neuspeha i razočarenja. On kaže: „U vreme kada sam očajavao, pročitao sam knjigu Čeznja vekova, i to mi je pomoglo da se otrgnem iz teškog stanja.“

Ljudima koji posećuju „Crkvu ljubavi“ on poručuje: „Pomoći ćemo vam pružanjem ljubavi i molitvom, ne tražeći ništa za uzvrat. Prihvatite Božju milost i osetićete Isusovu ljubav. Mi smo dragoceni Isusu!“

-izveštava Severna azijsko-pacifička divizija

Vebster na čelu ADRE u Australiji

Mark Vebster, Australijanac sa bogatim iskustvom u oblasti razvoja zajednice i međunarodnog upravljanja, imenovan je za direktora Adventističke agencije za pomoć i razvoj (ADRA) u Australiji.

Vebster je došao na nedavno upražnjeno mesto Džonatana Dafija, koji je preuzeo vođenje ADRE Internacional.

„Džonatan je doprineo jačanju i rastu ADRE u Australiji na različite načine“, rekao je Vebster. „Moj cilj je da se u Australiji i širom sveta u što većoj meri pokrene rad koji će menjati ljudske živote, i da Hrišćanska adventistička crkva nastavi da se bavi pitanjima s kojima se suočavaju ljudi koji se bore sa siromaštvom i nepravdom.“

Godine 2011. Vebster je radio kao sekretar Odeljenja za program uspešnog planiranja pri ADRI u Australiji. Prethodno je bio na nekoliko pozicija, uključujući i mesto potpredsednika ADRE Internacional. Deset godina je radio u ADRI u Laosu i Nepal.

„Zaista verujem da kao hrišćani, koji žive u razvijenom svetu, imamo

NOVI DIREKTOR:

Mark Vebster, iskusni vođa Adventističke agencije za pomoć i razvoj (ADRA), novi je direktor ADRE u Australiji.

odgovornost da proširimo Hristovu službu saosećanja na siromašne“, saopštio je Vebster. „Preuzeti vođstvo organizacije koja obuhvata takvu viziju predstavlja pravi izazov.“

Eleni Vajt ukazana čast u Sao Paulu, u Brazilu

U Sao Paulu, u Brazilu, proslavljena je uspomena na Elen Vajt, jednu od pionira osnivača pokreta adventista sedmog dana, time što je njena slika stavljena u galeriju portreta

na Otvorenom univerzitetu životne sredine i kulture mira (UMAPAZ).

Galerija je posvećena onima čiji je rad doprineo dobru društva, naročito u oblastima dugoročnog razvoja i mira, kao i društvene pravde i dobrobiti. Među važnim ličnostima nalazi se i brazilski abolicionista Andre Rebukas.

Dvadesetog decembra 2012. godine održana je ceremonija u Školi astrofizike u parku Ibirapuera u Sao Paulu, gde su se prisutni prisetili života, misije i posvećenosti Elene Vajt zdravstvenim principima.

Tokom ceremonije, direktor Nacionalnog spomen centra u Brazilu, adventista Renato Stensel, izneo je podatke o biografiji i radu Elen Vajt. Dosta pažnje je posvetio njenim spisima koji se bave zdravstvenim načelima.

Zdravstveni službenik opštine Sao Paulo, Horhe Eduardo, izdvojio je radove Elen Vajt, koji promovišu dugoročni razvoj, kulturu mira i očuvanje zdravlja.

Svi prisutni na ceremoniji dobili su primerak knjige Nauka izlečenja, koju je predstavila brazilska izdavačka kuća.

-izveštavaju Rouzmeri Braga Lopez i Murilo Bernardo, Južnoamerička divizija

PORTRET: Portret Elen Vajt, pionira osnivača adventističkog pokreta, dodat je galeriji priznatih reformatora na Otvorenom univerzitetu životne sredine i kulture mira u Sao Paulu, u Brazilu.

Proročki simboli i sile

Šta je poruka
Knjige proroka
Danila
11,40-45?

Ovo je teško apokaliptičko proročanstvo. Mogu da iznesem samo jedno moguće tumačenje i pri tom ću dati samo dve sugestije: Prvo, većina slika i jezik korišćeni u tekstu slični su narativu o izlasku iz Egipta. Drugo, „severni car“ u Danilu ponaša se slično mističnom Vavilonu, opisanom u Otkrivenju.

1. Izlazak i severni car: Ovo su neke od najvažnijih paralela između izveštaja o izlasku iz Misira (Egipta) i severnog cara. Izraz „zemlja Misirska“ (Danilo 11,42) koristi se u knjizi Izlazak (2. Mojsijeva) više nego u drugim biblijskim knjigama (vidi, na primer, 2. Mojsijeva 5-12). Bog će svojom rukom udariti Misir (2. Mojsijeva 3,20); careva ruka posegnuće na Misir (Danilo 11,42). Tokom izlaska Bog je bio s Mojsijem u Misiru; sada car odlazi u Misir (2. Mojsijeva 3,10-12; Danilo 11,42). Edomci, Moavci i Amonci bili su narodi koje Izrailjci nisu napali tokom izlaska (2. Mojsijeva 15,15; 5. Mojsijeva 2,1-9); severni car ih neće osvojiti (Danilo 11,41). I Gospod i car su porazili Misir (2. Mojsijeva 14,29-31). Tokom izlaska Izrailjci su uzeli zlato i srebro od Misiraca (2. Mojsijeva 12,35.36); car to takođe čini (Danilo 11,43). Izrailjci su napustili Misir i otišli na Svetu goru da služe Gospodu (2. Mojsijeva 3,12; 19,20-23); car napušta Misir i ide na Svetu goru (Danilo 11,45). Izrailjci su otišli u Hanan da ratuju s drugim narodima i istrebe ih (5. Mojsijeva 7,2); severni car ide u svetu zemlju da istrebi mnoge (Danilo 11,44). Ove i neke druge paralele ukazuju na to da severni car pokušava da zauzme Božje mesto u ljudskoj istoriji. On oponaša Božja dela spasenja, ali se zapravo bori protiv njih. Na kraju, niko mu ne pristiže u pomoć, i biva poražen od Gospoda.

2. Otkrivenje i severni car: Paralele između Vavilona i onoga što čini car veoma su značajne. Spomenuću samo nekoliko. Zaključili smo da je car uzeo na sebe Božju ulogu. U Otkrivenju nesveto trojstvo, koje čine aždaja, zver iz mora i zver sa kopna, predstavlja Vavilon i pokušava da uzurpira Božju ulogu na Zemlji (Otkrivenje 12-14). Vavilon, kao i severni car, ujedinjuje careve zemaljske da bi istrebio

Božji narod (Otkrivenje 16,13.14; 17,13.17). Car neke nije uspeo da savlada jer su poslušali poziv da izađu iz Vavilona (Otkrivenje 18,4), i mogu biti upoređeni sa prethodno pomenutim Edomcima, Moavcima i Amoncima. U ratu istrebljenja Božji narod je pronašao utočište na planini Sion, svetoj planini u Starom zavetu (Otkrivenje 14,1). Vavilon ide na njih (Otkrivenje 16,16). Napad propada zato što Bog izbavlja svoj narod. Vavilonska koalicija se raspada (stihovi 18-21) i, kao u slučaju severnog cara, niko joj ne može pomoći.

3. Simbolizam južnog cara: Koristeći geografske pojmove Danilo govori o univerzalnim, duhovnim silama koje rade kroz ljudska oruđa. Danilo ukazuje da je južni car Egipat, uglavnom negativni biblijski simbol. To je zemlja čiji car ne poštuje Boga i otvoreno ga izaziva (2. Mojsijeva 5,2). On predstavlja ljudski ponos. Dok je severni car zainteresovan da zauzme Božje mesto, preuzimajući Njegovu ulogu, južni car jednostavno ne obraća pažnju na Boga. On može da predstavlja ljude kojima biblijski Bog nije važan. Danas se ova simbolika može odnositi na nehrišćanska društva, i mesta gde vladaju sekularizam i ateizam.

Severni car će ih nadvladati kada se rana koju je zadobila zver iz mora isceli (Otkrivenje 13,3). Ono što će naizgled biti dobro pokazaće svoje pravo lice pokušajem da preuzme Božju vlast na Zemlji.

Proročanstvo iz Danila 11,40-45 dalje se razvija u Otkrivenju pod simbolom Vavilona. To treba da nam pruži ohrabrenje, jer u oba slučaja Bog i Njegov narod izlaze kao pobednici.

Angel Manuel Rodriges
služio je u crkvi kao pastor, profesor i teolog. Sada je u penziji, i živi u Teksasu.

Španska Hrišćanska adventistička crkva Dekatur-Hartsel u Alabami sve je više propadala. Krov se rušio. Zadnji zid zgrade, koji se urušavao, bio je zakrpljen metalnim pločama. Samo jedan pogrešan korak u kupatilu i noga bi se zaglavila u rupi na podu. U glavnoj crkvenoj sali kabl je bio razvučen od vrha jednog zida do drugog kako se taj deo zgrade ne bi srušio.

Crkvena zgrada već dugo nije bila u dobrom stanju, ali sada je predstavljala pravu opasnost. Pre nekoliko godina u toku zime višenamenska zgrada iza glavne crkve urušila se pod naletom snežne oluje. Slična sudbina sigurno je čekala i crkvu.

Izgradnja crkava u

Seдамdeset pet vernika počelo je da se moli i štedi novac za novu crkvu. Tokom nekoliko meseci vernici su svakog meseca davali svoju nedeljnu zaradu za projekat. Ali s obzirom da se većina njih bavila fizičkim poslom, čak i velika žrtva u vidu nedeljne zarade bila je mala u poređenju s troškovima izgradnje.

Ipak, vernici su nastavili da štede. Nastavili su da se okupljaju. I ono što je najvažnije, nastavili su da se mole.

„Molili smo se svakog jutra da Bog učini čudo za nas“, seća se Hortensia Agilar, vernica crkve Dekatur-Hartsel.

Nisu ni slutili da je Bog već spremio odgovor na njihove molitve.

Misija za SAD

Pre nekoliko godina Međunarodno udruženje volontera Maranata uvidelo je da postoji problem. Iako su znali kako da odgovore na međunarodne potrebe kada je izgradnja crkava u pitanju – imali su sistem koji su usavršavali poslednje četiri decenije – nisu imali pravo rešenje za malu grupu vernika u Severnoj Americi, kojoj je bila potrebna crkva. Ova organizacija redovno je angažovala volontere za projekte renoviranja u SAD, ali retko kad su gradili celu crkvu iz temelja. Za razliku od projekata u drugim zemljama, kada je Maranata koristila standardne planove izgradnje, u Severnoj Americi nije postojao sličan nacrt.

„Vernici Severne Amerike će tražiti pomoć od nas, ali ako već nemaju izrađen plan, ne možemo im pomoći. To se posebno odnosi na male crkve sa ograničenim budžetom“, kaže Kajl Fis, potpredsednik za marketing i projekte Maranate.

Štaviše, često se dešava da manje crkve uđu u proces nove izgradnje i upadnu u novčane dugove. Projekti stanu zbog velikih troškova za izradu građevinskih planova. Vernici bivaju ostavljeni sa detaljno izrađenim nacrtom crkve na papiru i sa praznim zemljištem u stvarnosti.

„Stalno se susrećemo s tim: crkve oforme odbore, prikupe sredstva i onda potroše sve svoje vreme i novac na arhitektu koji napravi neodgovarajući i preskup plan za izgradnju crkve“, objašnjava Fis. „To je realnost koja je

Gore levo: Posle manje od nedelju dana, nova crkva Dekatur-Hartsel dobija svoj izgled. Ima oko 1800 kvadratnih metara i pored sale za bogoslužjenje, u koju

može da stane od 130 do 150 ljudi, sadrži salu za druženje i nekoliko odeljenja.

Gore desno: Misael i Hortensia Agilar ponosno stoje ispred svoje nove crkve. Misael je jedan od prvih članova grupe Dekatur-Hartsel.

Gore: Mel Ajsel (levo), predsednik Oblasti zalivskih država, i Rodžer Heč, član odbora Maranate i vođa projekta, pregledaju planove za izgradnju crkve Dekatur-Hartsel.

Gore: Pastor David Huaringa stoji na mestu gde će biti izgrađena nova sala za bogoslužjenje. Svaki dan radi zajedno s volonterima koji su, kako on veli, primer plemenitosti zato što imaju snažnu želju da rade u Božjem delu.

sastanke ili proučavanje Biblije. Postoji takođe kulturološka komponenta koja sve to olakšava.

„Naša hispanoamerička zajednica po prirodi je naklonjena evanđeoskom radu“, kaže Kastiljo. Misionijski rad velikih razmera uobičajen je za Centralnu i Južnu Ameriku, gde pastori i vernici ispoljavaju podjednaku žar za evanđeoski rad. Takva praksa se prenela i u hispanoameričke crkve u Severnoj Americi.

Međutim, rast broja vernika donosi svoje probleme. Zbog naglog rasta ima nedovoljno crkvenih zgrada. S obzirom na hispanoameričku kulturu i prirodu evanđeoskog rada, među vernicima vlada veliko razočaranje kada nemaju stalni prostor u kome mogu da šire jevanđelje.

Poteškoće su najizraženije u Južnoj unijskoj oblasti, području koje obuhvata osam država. Horhe Majer, sekretar hispanoameričke službe u Južnoj unijskoj oblasti, kaže da u tom području ima više od dvesta hispanoameričkih crkava, ali samo 20 posto njih ima svoje crkvene zgrade.

„Najčešća pitanja koja dobijam glase: 'Kako možemo da izgradimo crkvu? Kako da sakupimo novac? Potrebno

Americi

Džuli Z. Li

*Priča o promeni,
izgradnji i veri*

pokrenula ideju standardizovanog plana za male crkve u Severnoj Americi. Shvatili smo da možemo da obezbedimo tu uslugu onima koji imaju malo ili nimalo znanja o gradnji.“

Tako su članovi odbora Maranate Ken Kasper i Rodžer Heč, preduzetnici u penziji, počeli da prave standardni nacrt za crkvu. To je trebalo da bude jednostavan, ali funkcionalan plan, koji bi volonteri lako izvršili. Što je najvažnije, trebalo je da bude takav da ga vernici mogu sebi priuštiti.

U međuvremenu, javila se još jedna potreba u severnoameričkim adventističkim crkvama. U pitanju je bio sve veći broj Hispanoamerikanaca kojima je bio potreban prostor za održavanje bogoslužjenja.

Situacija se savršeno uklopila sa idejom o pristupačnim crkvama organizacije Maranata – što je dokaz Božjeg savršenog odabiranja trenutka.

Sve veći problemi

U Sjedinjenim Američkim Državama dolazi do demografskog pomeranja. Hispanoamerička populacija brzo raste. Na osnovu izveštaja iz 2010. godine, ova etnička grupa je porasla za 43 posto u periodu od 2000. do 2010. godine. Hispanoamerikanci čine 16,7 posto populacije Sjedinjenih Američkih Država i predstavljaju najveću etničku grupu u zemlji.

Ove promene se ogledaju i u rastu vernika u Severnoameričkoj divizionskoj Hrišćanske adventističke crkve. Ernest Kastiljo, potpredsednik Severnoameričke divizionije, kaže da Hispanoamerikanci danas čine 17 procenata ukupnog broja vernika u Severnoameričkoj divizioniji.

„Broj vernika raste od 8 do 10 posto godišnje. Rad Hispanoamerikanaca daje sve veće rezultate u našoj divizioniji“, kaže Kastiljo. „Samo je u 2012. godini bilo 15 000 krštenja.“

Kastiljo taj brzi rast pripisuje službi malih grupa. On kaže da vernici često pozivaju susede na evanđeoske

nam je mesto za održavanje bogoslužjenja. Želimo da organizujemo više aktivnosti. Želimo da služimo zajednici“, kaže Majer. „Vernici nemaju mesto na kome bi odložili hranu ili materijale, i nemaju prostoriju u kojoj bi redovno održavali seminare i sastanke.“

Očigledno da rešenje leži u prikupljanju sredstava za izgradnju crkve. Međutim, problem je što su vernici siromašni. Iako su finansijski izazovi uobičajeni u Severnoj Americi, ta situacija je jedinstvena po tome što su Hispanoamerikanci najvećim delom imigranti, od kojih mnogi rade slabo plaćene fizičke poslove. Ipak, njihovo siromaštvo ih ne sprečava da budu velikodušni u svojim darovima crkvi. Ali, u većini slučajeva, to nije dovoljno.

Strateški plan

Godine 2010. odbor organizacije Maranata uočio je da se broj vernika Hispanoamerikanaca povećava u Severnoj Americi, i doneo odluku da napravi plan kojim će podstaći učešće na misioniskim putovanjima. Stupili su u kontakt sa Horheom Majerom i prisustvovali konferenciji koordinatora hispanoameričke zajednice u Južnoj unijskoj oblasti.

„Dok smo sedeli za stolom i razgovarali o misiji Maranate, o tome zašto smo zainteresovani da saradujemo sa hispanoameričkom zajednicom, neko je upitao: 'Da li vi pomažete vernicima u Sjedinjenim Američkim Državama da izgrade crkve?'“ - kaže Fis. „Bili smo zatečeni zato što nismo očekivali takvo pitanje. Odgovorili smo: 'Naravno. Šta je vama potrebno?'“

Odgovor koji su dali predstavnici Maranate usmerio je razgovor u novom pravcu. Koordinator hispanoameričke grupe vernika počeli su živo da pričaju o potrebama crkava. Odmah su naveli sve grupe vernika u svojoj oblasti kojima je potrebna crkvena zgrada.

„U toku razgovora, shvatili smo da su to sve grupe vernika kojima su potrebne male, jednostavne crkve. Pošto su iz seoskih naselja, nije im trebalo ništa moderno

Desno: Stotine ljudi je u avgustu prisustvovalo posvećenju španske crkve Nju Albani. Samo nekoliko sedmica kasnije, u crkvi je bio održan evanđeoski sastanak, i tom prilikom krstilo se 16 osoba.

Dole: Španska crkva Nju Albani bila je prva standardizovana, mala crkva u Severnoj Americi koju je Maranata izgradila.

**„Bože, daj nam crkvu!
Daj nam crkvu koju Ti
zaslužuješ.“**

ili komplikovano“, objašnjava Fis. „To je ponovo usmerilo našu pažnju na koncept standardizovanih, pristupačnih crkava.“

Rodžer Heč, dugogodišnji član odbora Maranate, odbacio je tada prve nacрте planova koji su već bili urađeni, ostavljajući ih po strani. Bio je spreman da pristupi projektu s novim i važnijim ciljem.

„Pokušali smo da pronademo odgovarajuće rešenje za male crkve i da vidimo koliko bi sve koštalo“, kaže Heč, koji je bio na sastanku koordinatora hispanoameričke grupe vernika. „Na osnovu prvog plana koji smo uradili crkva je trebala da ima od 250 do 300 mesta, i koštala bi oko 400 000 do 500 000 američkih dolara. Odmah smo se složili da je to preskupo, da vernici to ne mogu sebi da priušte. Tako smo se dali na posao i počeli da revidiramo naše planove.“

Cilj, zasnovan na povratnim informacijama dobijenim od vođa hispanoameričke grupe vernika, bio je izgradnja crkve koja može da primi oko 125 do 150 ljudi i da košta manje od 200 000 američkih dolara. Heč je pokušao da smanji troškove. Proučavao je male crkve koje su uspešno izgrađene uz pristupačnu cenu. Konačno su on i odbor za izgradnju pri Maranati došli do rešenja. Procenjeno je da će troškovi iznositi 215 000 američkih dolara uz pomoć volontera.

Imali su i grupu vernika koja je odmah bila spremna da pokuša da ostvari njihov plan.

Španska grupa vernika u gradu Nju Albani, u Misisipiju, nije imala svoje stalno mesto okupljanja. Selili su se iz jedne iznajmljene prostorije u drugu. Međutim, na kraju su sakupili dovoljno novca za izgradnju, pa su ih vođe unijske oblasti odmah povezale sa Maranatom. U junu 2012. godine volonteri su iskopali temelj za prvu Maranatinu „pristupačnu“ crkvu.

Međutim, dok se projekat Nju Albani ostvarivao, druga crkva se molila. U Alabami, 240 kilometara dalje, oko 70 članova španske grupe vernika Dekatur-Hartsel i dalje se molilo za svoju oronulu crkvu. Bližila se još jedna zima, a propali krov i urušeni zidovi nisu pružali sigurnost.

„U svakoj molitvi smo govorili Bogu: 'Gospode, daj nam crkvu. Daj nam crkvu kakvu zaslužuješ',“ kaže Agilar.

Kada su čuli za projekat Nju Albani, vernici su odlučili da pomognu svojoj braći i sestrama. Boravak u Nju Albaniju ponudio im je još nešto: pružio im je nadu.

„I tako, rekli smo: 'Ako će u Nju Albaniju graditi crkvu, možda mogu i nama da pomognu u izgradnji naše crkve?'“ kaže Agilar.

Ispostavilo se da je pastor David Huringa imao istu ideju. On je bio pastor u obe crkve – Dekatur-Hartsel i Nju Albani – i dok je bio na gradilištu u Nju Albaniju, zamolio je Heča za uslugu.

„Pastor me je upitao: 'Rodžere, možeš li da izgradiš još jednu crkvu ove godine?'“ – seća se Heč. „Kada sam

otišao i video crkvu, bilo je potpuno jasno zašto im je bila potrebna nova crkva. To je bio početak projekta Hartsel.“

Zvuci gradnje

Jednog divnog oktobarskog dana u Alabami nebo je bilo plavo, trava zelena, cvrkut ptica čuo se unaokolo, i jedino što je narušavalo ovu idiličnu sliku bilo je neprestano udaranje čekića i zvuk velikih mašina. To je bilo radno mesto Maranate u Hartselu, gde se više od 50 volontera okupilo da izgradi novu crkvu za špansku grupu vernika Dekatur-Hartsel. Iako je prošlo manje od nedelju dana, konstrukcija je već bila postavljena i radnici su počeli da stavljaju krov. Posle još jedne sedmice rada, crkva je bila skoro gotova.

Brzina kojom se crkva gradi zavisi više od broja ruku nego od plana. Maranatina „pristupačna“ crkva je jednostavna, ali poseduje sve što je vernicima potrebno: sala za bogoslužje, hol, pastorova kancelarija, toaleti, odeljenja za subotnu školu, kuhinja i sala za druženje. Sve ovo je stručno uklopljeno na oko 1800 kvadratnih metara.

Kako se vest o projektu širi, Maranata prima sve više molbi za pomoć. Čak i pre nego što je projekat Dekatur-Hartsel završen, vođe Južne unijske konferencije zatražili su i treću crkvu za još jednu špansku grupu vernika.

Situacija je posebno alarmantna u Oblasti zalivskih država, području koje obuhvata Alabamu, Misisipi i usko područje Floride. Obe crkve, Dekatur-Hartsel i Nju Albani, nalaze se u ovoj oblasti, gde se 50 posto godišnjih krštenja obavlja među imigrantima Hispanoamerikancima. Mel Ajsel, predsednik oblasti, svedok je vrtoglavog rasta broja hispanoameričkih vernika, od 15 do 2000, u poslednjih 15 godina, i on želi da im pruži odgovarajuću podršku. Ajsel smatra da su projekti za izgradnju crkava, koji zahtevaju finansijsku pomoć oblasti, prilika da se pruži podrška.

„Želimo ozbiljno da pristupimo savetu Svetog pisma o tome kako treba da se ophodimo prema ljudima koji imigriraju na našu zemlju“, kaže Ajsel. „Ovaj projekat je pokazatelj naše podrške – što dokazuje da nismo ostali samo na rečima.“

Ajselova izjava može se smatrati hrabrošću u nacionalnoj klimi u kojoj je pitanje imigracije goruća tema. Međutim,

Adventistička crkva se razvila u porodicu u kojoj ima mnogo jezika i rasa.

„Danas, čak i ovde na jugu, krajnjem jugu, samo u nekoliko crkava svi vernici su belci. Od sto crkava u našoj oblasti imamo samo jednu ili dve u kojoj su svi belci. Ima Azijata, Afroamerikanaca, Hispanoamerikanaca. Amerika se menja“, konstatuje Ajsel. „Dok god imamo veliki broj imigranata, moramo da se usredsredimo na to kako da dopremo do tih ljudi.“

Pretvarajući reči u dela, Ajsel je uzeo slobodan dan na poslu u oblasti kako bi radio u Hartselu. Stigao je na gradilište sportski obučen. „Ovde smo zbog misionorskog rada, a smatram da je gradnja crkve, u koju će vernici dolaziti, dovoditi svoje prijatelje i obavljati evanđeoski rad, deo službe kao i sve drugo što radimo... Ovde nije reč o izgradnji neke zgrade, već o misionoskom radu“, kaže on.

Takvo razmišljanje sigurno ima značaja za vernike crkava Nju Albani i Dekatur-Hartsel. Saznanje da imaju svoju crkvu i podršku oblasti ispunjava ih nadom. U njima se obnavlja želja da rade u Gospodnjem delu.

„Ovo iskustvo nas je ohrabrilo da na još bolji način širimo jevanđelje, služimo bolje u crkvi, da podstičemo svoju decu da uspostave bolju zajednicu sa Bogom, da Mu predaju sve“, kaže Agilar.

Za Agilar i njenog supruga Misaela, podizanje nove crkve iz temelja je san – američki san – još otkako je Misael pre više od deset godina došao u SAD i osnovao jednu grupu vernika. Odrekao se nekoliko sedmica plaćenog posla kako bi radio sa volonterima.

Ponekad suprug i ja pričamo kako ćemo se, kada ostarimo, sećati svega u vezi sa ovim iskustvom: izgradnje crkve, svih ljudi, Maranate“, kaže Agilar. Iza nje se vidi kako se gradi nova crkva, i to brže nego što je mogla da zamisli.

„To je čudo.“

Džuli Z. Li

zadužena je za saopštenja za javnost u Međunarodnoj organizaciji volontera Maranata.

Broj 10

Uvek se iznova oduševim silom koju u sebi nose priče.

Mi najviše cenimo one nastavnike i profesore koji ne samo što imaju veliko znanje iz svog predmeta, već umeju uspešno da ostvare komunikaciju. Ja se sećam onih koji su bili dobri pripovedači. Zaboravio sam većinu datuma, formula i teorija, ali njihove priče su mi i dalje u sećanju.

Isus je znao kakvu moć poseduju priče, i često ih je koristio da nešto objasni. On nije bio zainteresovan za inovativne tehnike sađenja ili što bolje metode uzgajanja useva. Isus je želeo da prenese duhovne istine koje su slušaoci teško razumevali, koristeći prepoznatljive slike. Elen Vajt je zapisala: „Nepoznato je bilo oslikano poznatim; božanske istine zemaljskim pojavama koje su ljudi dobro poznavali“ (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 17).

Kontekst

Tri najpoznatije Isusove priče nalaze se u 15. poglavlju Lukinog jevanđelja. U Luki 14,25-35 nalazimo Isusa okruženog velikim mnoštvom. Učitelj govori o ceni učenja koristeći različite slike. Porodica, čak i roditelji, moraju da zauzmu drugo mesto (stihovi 26 i 27); graditelj mora da napravi dugoročan finansijski plan (28. stih); car treba da razmisli o troškovima ratovanja (stihovi 31-33); so mora da ostane slana (stihovi 34 i 35). Na kraju svih ovih slika Isus podiže svoj glas: „Ko ima uši da čuje neka čuje!“ (35. stih).

Sledeća scena je značajna. Luka kaže da su se carinici i grešnici tiskali oko Isusa da Ga čuju. Oni su razumeli poziv, dok su fariseji i književnici negodovali (Luka 15,1.2).

Znajući sve ovo, Isus priča priču – u stvari tri priče, koje obrađuju istu temu. Sve one slede sličnu šemu:

neko izgubi nešto, očajnički ga traži, pronalazi ga, i slavi – kraj priče.

Priča o ovci, novčiću i izgubljenom sinu

U prvoj priči javlja se pastir koji, primetivši da je jedna ovca zalutala u vrelo doba dana, ostavlja preostalih 99 ovaca i traži onu izgubljenu. Da li ste ikada razmišljali o ispravnosti pastirove odluke da naizgled zapostavi 99 ovaca i usredsredi se na onu koja se izgubila? Poslovni ljudi bi kazali da je gubitak od jedan posto u proizvodnji uobičajen. Zašto pastir napušta 99 ovaca da bi pronašao jednu izgubljenu? Isusovo objašnjenje u sedmom stihu nagoveštava odgovor: Nebo se raduje zbog svakog grešnika koji se kaje, dok ostalih 99 možda i ne oseća potrebu za promenom. Možete

li da zamislite izraz na licima fariseja u tom trenutku?

Priča o izgubljenom novčiću ukazuje na nešto drugo. Ovoga puta Isus povećava faktor gubitka na 10 procenata. Dok je brojala svoje srebrne novčiće, najverovatnije svoj miraz, žena otkriva da jedan novčić nedostaje. Njegova vrednost odgovarala je iznosu deset dnevnica. Žena je i dalje imala 90 posto, ali počinje grozničavo da ga traži. Po dnevnom svetlu, ona pali lampu kako bi zavirila u svaki ćošak kuće. Kada konačno pronađe novčić, poziva prijatelje i susele da s njima podeli radosnu vest (9. stih). Žena mnogo ulaže (ne zaboravite da u to vreme nije bilo struje, a ulje za lampu je bilo skupo) da bi povratila svoje blago; zatim, svoju radost deli sa zajednicom. Ponovo Isus podseća slušaoce da

Kada Bog vodi

Džerald Klingbeil

grešnik koji se kaje donosi radost u nebeskim dvorovima.

Poslednja priča još više iznenađuje. Ovog puta slušaoci su sigurno uzdahnuli kada su čuli da je mlađi od dva sina (ne prvorođeni) otišao ocu da zatraži svoje nasleđstvo. To je bilo neuobičajeno u to vreme. Bio je to sramni čin nepoštovanja. Poznat vam je nastavak priče. Mlađi odlazi od kuće i živi burnim životom. Na kraju ostaje ponižen, bez prebijene pare, radi kao svinjar i jede otpatke od njihove hrane. Na izmaku snage, odlučuje da se vrati kući ne kao sin, već kao sluga.

U međuvremenu, otac ga svakoga dana iščekuje. Jednoga dana ugleda pognutu priliku kako se polako kreće ka kući. Osoba mu je poznata – da, to je njegov sin. Sledeća scena prevazilazi sva očekivanja. Otac počinje da trči prema svom odrpanom, zapuštenom sinu. Očev zagrljaj kao da traje čitavu večnost – konačno se izgubljeni sin vratio kući. Zabava je brzo organizovana, na kojoj se veseli ceo dom – odnosno, skoro ceo dom. Stariji brat, ogorčen i nesrećan, nije spreman da se priključi gozbi. Isus posvećuje osam stihova dijalogu između oca i starijeg sina. Stihovi 31 i 32 su ključni: „Sine, ti si svagda sa mnom, i sve je

moje tvoje. Trebalo se razveseliti i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav beše, i ožive, i izgubljen beše i nađe se.“

Paradoks spasenja

Iz ove tri priče možemo izvući mnoge pouke. Sve tri nas podsećaju da spasenje zahteva pomoć sa strane. Bilo da je u pitanju pastir, žena koja mahito traži novčić, ili otac koji čeka svoga sina: kada se izgubimo, Bog je taj koji preuzima inicijativu da nas spase (Jovan 6,44). Kada postanemo svesni svog bescemoćnog stanja, moramo da donesemo odluku da se „vratimo kući“ i dozvolimo Božjem Duhu da nas promeni u novu tvar (2. Korinćanima 5,17). U Božjoj matematici 1 procenat + 10 procenata + 50 procenata = 1 – jedan koji se izgubio. Božja spasonosna milost prevazilazi brojke i verovatnoću. Čitav svemir posmatra veliku borbu za sudbinu čovečanstva. Svaka nađena osoba podstiče uzvik radosti u nebeskim dvorovima. Svaka odluka protiv Hrista izaziva suze i bol u nebeskoj porodici.

Posmatrajući mnoštvo koje je slušalo Njegove ključne priče o nebeskom carstvu, Isus je tragao za onima koji će čuti i prigrliti Božju

spasonosnu i preobražavajuću blagodat. On i danas još uvek traga.

Džerald A. Klingbeil

je pomoćni urednik časopisa Adventist World, koji svagda hrli u Isusov zagrljaj.

Iskustvo spasenja

U Beskrajnoj ljubavi i milosti Bog je Hrista, koji nije znao za greh, učinio grehom nas radi, kako bismo u Njemu mogli biti opravdani. Vođeni Svetim Duhom postajemo svesni svoje potrebe, priznajemo svoju grešnost, kajemo se zbog prestupa, i gradimo veru u Isusa kao našeg Gospoda i Spasitelja, Zamene i Primera. Vera kojom primamo spasenje dolazi kroz božansku silu Reči i dar je Božje blagodati. Kroz Hrista smo opravdani, usvojeni kao Božji sinovi i kćeri, i izbačeni iz vlasti greha. Delovanjem Duha ponovo se rađamo i posvećujemo; Duh obnavlja naš um, upisuje Božji zakon ljubavi u naša srca, i pruža silu da živimo svetim životom. Oslanjajući se na Njega postajemo sudeonici božanske prirode i imamo sigurnost spasenja sada i u vreme suda. (2. Korinćanima 5,17-21; Jovan 3,16; Galatima 1,4; 4,4-7; Titu 3,3-7; Jovan 16,8; Galatima 3,13,14; 1. Petrova 2,21,22; Rimljanima 10,17; Luka 17,5; Marko 9,23,24; Efescima 2,5-10; Rimljanima 3,21-26; Kološanima 1,13,14; Rimljanima 8,14-17; Galatima 3,26; Jovan 3,3-8; 1. Petrova 1,23; Rimljanima 12,2; Jevrejima 8,7-12; Jezekilj 36,25-27; 2. Petrova 1,3,4; Rimljanima 8,1-4; 5,6-10).

Sledeći članak je nastao na osnovu propovedi održane tokom Godišnjeg saveta, u subotu 13. oktobra 2012, i prenosi drugi deo vesti. Prvi je izašao u prethodnom broju Adventističkog sveta – Pregleda. Zadržani su elementi govornog stila. – Izdavači

Vrat ćemo se na Isusovo iskustvo zapisano u Mateju 14 kako bih sa vama podelio drugi veliki teret koji osećam u vezi s našom Crkvom: jedinstvo u Hristu dok završavamo Njegov posao na Zemlji.

dolaze svi blagoslovi, blagoslovio hranu, i otpočeo neverovatno čudo umnožavanja, hraneći oko 20 000 ljudi. Bog je Bog nemogućeg! On ni sa čim može da postigne sve, samo ako imamo poverenja u Njega.

dovedeni do tačke potpune zavisnosti, poniznosti i potčinjavanja Hristu. Samo tako su mogli uspešno ostvariti ulogu koju su kao Isusovi učenici dobili i iskusiti duhovno jedinstvo.

Puni burnih, sumnjičavih misli,

Nikada ne sumnjaj: sve je u Božjim rukama

Drugi deo

Ted Vilson

Matej 14,15 kaže da su hiljade ljudi, koji su se duhovno hranili kraj Isusovih nogu, zaboravili da išta pojedju. Spustilo se veče i učenici su požurivali Isusa da otpusti narod da kupi hranu.

Međutim, Isus je želeo nešto vrlo važno da nauči učenike, kao i nas danas. On je rekao: „Podajte im vi neka jedu“ (16. stih) – pružajući izazov učenicima da shvate da treba stalno da se oslanjaju na Boga, a ne na sebe. Nažalost, nisu Ga razumeli. Imali su lične planove u čijem su središtu bili oni sami, koji su im onemogućili da u potpunosti spoznaju Božju silu u svom životu. Odgovorili su da sve što imaju jesu pet hlebova i dve ribe.

Isus je jednostavno rekao: „Donesite ih ovamo.“ Nikad nemojte zaboraviti šta Bog može da uradi i s nečim malim ako se pokorimo Njegovim planovima umesto vlastitim idejama. Uzeo je taj skromni ručak, podigao pogled ka nebu pokazujući odakle

Osujećeni planovi

Nakon učinjenog čuda, u tom velikom mnoštvu pojavila se misao, s kojom su se složili i učenici, da je pravo vreme da Isusa krunišu za cara – On može da im pruži sve što im je potrebno i da pokori omražene Rimljane! Međutim, shvativši šta se dešava, Isus je naložio učenicima da uđu u čamac i odu na drugu stranu jezera (vidi 22. stih). On je znao da se, ako Ga proglase zemaljskim carem, Njegova misija spasenja i poniznog potčinjavanja na krstu neće ostvariti.

Učenici nisu mogli da veruju. Hristos im je pokvario planove! On je menjao njihovo shvatanje vlasti i uništio priliku da napreduju i steknu odedeni status. Nezadovoljstvo i nejedinstvo raslo je u njihovom srcu. Počeli su da se pitaju da li je Isus Sin Božji. Bili su ispunjeni ljutnjom i sumnjom.

Samovoljni učenici morali su biti

učenici su konačno ušli u čamac. Dok su plovili Galilejskim jezerom, nesloga, nejedinstvo i sebične želje pomračile su njihovo srce. Osetljiv posao pridobijanja ljudi za Hrista koji je bio potreban u ranoj hrišćanskoj crkvi nikada ne bi uspeo s tako sebičnim duhom.

Vi i ja smo takođe u iskušenju da pomislimo da su naši planovi bolji od Hristovih. Samo Gospodnja ljubav i posvećujuća sila mogu nas dovesti u jedinstvo i ispuniti Hristovu molitvu iz Jovanovog jevanđelja 17.

Sila molitve

„I otpustivši narod pope se na goru sam da se moli Bogu“ (Matej 14,23). Isus je znao da ne može da primi pravu silu time što će ga ljudi proglasiti carem, već provodeći vreme u tihom molitvi sa svojim nebeskim Ocem. I mi samo na taj način možemo primiti silu – provodeći vreme sa Gospodom

u ličnoj molitvi, proučavanju Biblije, čitanju Duha proroštva.

S tog planinskog vrha Hristos je mogao da vidi svoje učenike i Galilejsko jezero. Učenici su bili ispunjeni duhovnom tamom. Cinizam, skepticizam, prkos i sebična nezavisnost su opojni. Ako se ne obuzdaju, mogu odvesti ljude pogrešnom razumevanju i samobmani. To se dogodilo učenicima, to može i nama da se desi.

Hristos je u svom sažaljenju poslao posebnu oluju kako bi skrenuo misli učenika, koji su bili zaokupljeni sobom, i doveo ih poniznosti, kako bi ponovo mogao da im se jasno obrati. Mnogo puta Bog to čini i s nama kada hrlimo u pogrešnom pravcu.

Oluja poslata iz sažaljenja

U strašnoj oluji na Galilejskom jezeru učenici su učinili sve da se spasu, ali oluja je bila toliko snažna da su se pomirili sa činjenicom da će umreti. Kada se u njima konačno javila poniznost, shvativši da ne mogu sami sebe da spasu, Isus je mogao da krene ka njima. Ne zavaravajte se da se možete spasiti sopstvenim naporima. Treba neprestano da se oslanjamo na Hrista i Njegovu pravdu kada je reč o spasenju i poukama koje primamo. Naš budući misionarski rad dragocenog adventnog pokreta zasnovan je na poniznosti i priznanju da treba da se držimo zajedno, a ne da radimo nezavisno i samostalno donosimo odluke kao što su učenici nameravali da urade. Da bi ih ujedinio, Gospod je morao da ih dovede ponovnom poznanju Njegove uloge kao Spasitelja.

On „otide k njima idući po moru. I videvši ga učenici po moru gde ide, poplašiše se govoreći: to je utvara, i od straha povikaše“ (stihovi 25. 26). Možete li da zamislite njihovo iznenađenje kada su čuli reči: „Ne bojte se, ja sam, ne plašite se“ (27. stih)?

Petar je rekao: „Gospode! Ako si ti, reci mi da dođem k tebi po vodi“ (28. stih). Možete li da zamislite njegovo zaprepašćenje kada je Isus rekao: „Hodi“?

Možda je Petar smatrao da će ionako umreti pa zašto da ne proba. Zamisliam ga kako gleda u more, stojeći na ivici čamca, i pruža jednu nogu. Nije potonula. I drugom nogom staje u vodu i pušta čamac. Stajao je na vodi – to je nešto što ljudi ne rade. Pogledao je u Hrista i počeo da hoda po vodi. Nemoguće! Neverovatno!

U samozadovoljstvu, Petar se okrenuo da pogleda svoje prijatelje. Sklonio je pogled sa Isusa i počeo da tone. Koliko često se oslanjamo na

sopstveno samopouzdanje, umesto da ponizno držimo svoj pogled usmeren ka Isusu?

Osetivši da tone, Petar je povikao: „Gospode, pomagaj!“

Isus je mogao da odgovori: „Petre, još mnogo imaš da učiš. Pustiću te da potoneš nekoliko puta pre nego što ti pomognem.“

Međutim, ne, Biblija kaže da „odmah Isus pruživši ruku uhvati Petra“ (31. stih). Mi služimo Spasitelju koji nikada ne spava, nikada nije daleko od nas, i uvek je spreman da nam odmah pruži ruku.

Isus je izvukao Petra iz nevolje, a zatim su se zajedno vratili u čamac. U trenutku kada su ušli u čamac, vetar je stao. Bog Stvoritelj koji upravlja vetrovima, morem i univerzumom držao je sve pod kontrolom. Skrušeni učenici koji su do pre nekog trenutka sumnjali u Hristovo božanstvo, poklonili su Mu se govoreći: „Vaistinu ti si Sin Božij“ (33. stih).

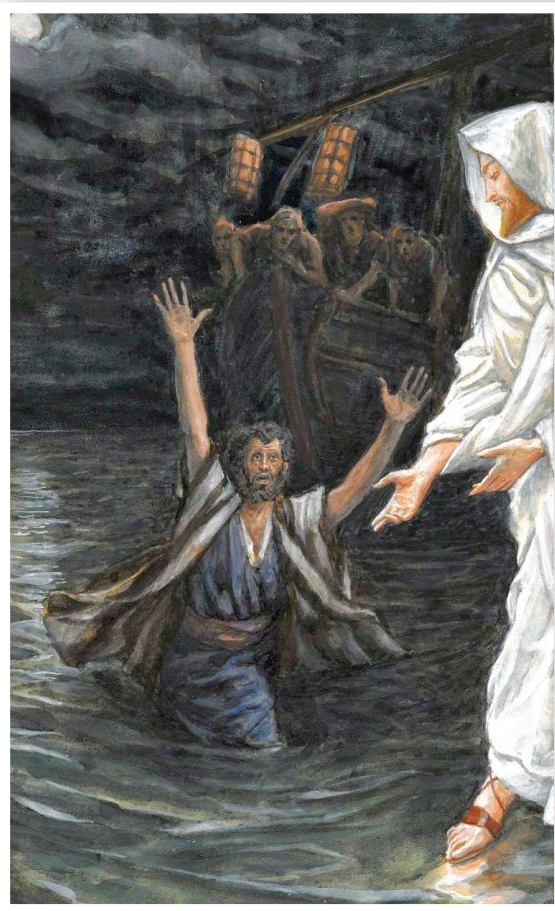
Bog drži sve pod kontrolom

Bog čitavog univerzuma držao je tada sve pod kontrolom, a i sada svoju

Crkvu drži u svojim rukama. Da li je vaše i moje srce pod Njegovom kontrolom? Elen Vajt je zapisala: „Jedino svesni svoje slabosti i stalno gledajući na Isusa mi možemo sigurno hoditi“ (*Čežnja vekova*, str. 382).

Vi i ja treba da budemo deo pobeonosnog adventnog pokreta koji radi u skladu s Njegovim uputstvima, kao što su radili vernici rane hrišćanske crkve. „Red koji je vladao u prvoj hrišćanskoj crkvi omogućio im je da odlučno napreduju, kao disciplinovana vojska obučena u sve oružje Božje. Grupe vernika, iako teritorijalno veoma udaljene jedna od druge, sačinjavale su sve udove jednog tela; svi su delovali jedinstveno i u međusobnoj saglasnosti... On i danas isto onako kao i u stara vremena zahteva da se poštuje red i sistematsko uređenje u vođenju crkvenih poslova“ (*Dela apostola*, str. 95-96).

Svima onima koji teže jedinstvu u crkvi, dat je divan savet: „Reč živoga Boga je ta koja će rešiti sve rasprave. Kada ljudi izmešaju ljudsku mudrost sa Božjim rečima istine da bi zadali oštre udarce onima s kojima se ne slažu u nekim pitanjima, tada

pokazuju da nemaju sveto poštovanje za Božju nadahnutu reč“ (Elen Vajt, 1888 *Materials*, str. 45).

Ponekad možemo da radimo nezavisno, da sami donosimo odluke, u iskušenju smo da ostanemo na svom putu umesto da se ujediniamo u radu. Hristos nas poziva da se udružimo i usredsredimo na misionarski rad crkve, čak i ako se ne slažemo sa svim odlukama koje crkva donese. Božja Crkva je iznad naših ličnih stavova.

više udalji od nebeskog ustrojstva; u ovome on obmanjuje i Božju decu, uveravajući ih da su red i disciplina neprijatelji duhovnosti... Pokazano mi je da se sotona naročito trudi da uveri ljude da je Božja volja za njih da idu za svojim vlastitim uverenjem i odaberu svoj vlastiti put nezavisno od svoje braće... Kada su srca spremna da prime nauku, neće biti nesloge među nama“ (strane 27-30).

Izazovi u budućnosti

Adventni pokret čekaju mnogi izazovi, mnogo veći od onih s kojima se danas suočavamo. Gledano ljudskim očima izgleda nemoguće nazreti pobjedu Božje crkve. Srećom, mi ne zavisimo od ljudske sile. Isus Hristos će pobediti zlo i pobjedonosno će provesti svoj narod

tri anđeoske vesti; ujediniamo se u probuđenju i reformi pomoću Božje sile; ujediniamo se u molitvi za pozni dažd; ujediniamo se u deljenju Velike borbe; ujediniamo se u misionarskom radu u gradovima; ujediniamo se u prihvatanju nebeske vesti o zdravstvenoj službi i zdravstvenoj reformi; ujediniamo se u zajedničkom radu pod Božjim vođstvom; ujediniamo se u pokornosti, poniznosti i poštovanju prema Gospodu i jedni prema drugima; ujediniamo se u svakodnevnoj praktičnoj službi Isusu u vidu službe drugima iz ljubavi; ujediniamo se u verovanju da je Hrišćanska adventistička crkva Božja crkva ostatka; ujediniamo se u nebeskoj proročkoj vesti datoj u Bibliji i preko Duha proroštva; ujediniamo se u ljubavi i milosti Hristovoj; ujediniamo se u velikoj misiji poverenoj adventistima sedmog dana da „kažu svetu“ da se poslednji dani ovozemaljske istorije odvijaju pred našim očima; i ujediniamo se u aktivnom objavljivanju Drugog dolaska našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista – On uskoro dolazi!

Pođite na rad u Božjem delu ujedinjeni u Njegovoj ljubavi, Njegovoj reči, Njegovoj pravdi, i Njegovom miru.

”Bog može ostvariti sve ni od čega ukoliko imamo **veru** u Njega da će to učiniti.“

Pouke u vezi sa jedinstvom

U knjizi *Svedočanstva za propovednike* postoji lepo poglavlje o jedinstvu i misionarskom radu u crkvi koji je rezultat tog jedinstva. Obratite pažnju na sledeće savete koji se odnose na nas kao Božji narod.

„Neka niko ne gaji misao da možemo raskinuti sa organizacijom... U ime Gospodnje vam tvrdim da će organizacija opstati, da će se utvrditi i jačati... oni koji imaju pomazanje odozgo svim svojim snagama će podupirati red, disciplinu i jedinstvo, i tada će anđeli Božji moći da sarađuju sa njima. Ali ti nebeski vesnici nikada neće odobriti neurednost, rasulo i nered. Sva ta zla su rezultat sotoninih napora da oslabi naše snage, uništi našu odvažnost i spreči uspešan rad... Zato vrlo proračunato nastoji da one koji kažu da su hrišćani što je moguće

kroz nezamislive probe i izazove, u svoje ime i na slavu svog imena!

Božji Duh silno vodi ovu Crkvu kao jedinstveni adventni pokret prema konačnoj glasnoj vici koja će biti upućena svetu. Lična iskustva vernika o tome kako ih Bog vodi u životu i kako mogu da vest prenose drugima su izuzetna. Ljudi su osnaženi, a crkva spremna za rad – ne samo slabim ljudskim snagama, već silom Svetoga Duha!

Jedinstvo, jedinstvo, jedinstvo

Pozivam sve nas da se ujediniamo u uzdizanju Isusa i objavljivanju opravdanja verom: ujediniamo se u usmeravanju ljudi na silnu Božju reč; ujediniamo se u biblijskim istinama; ujediniamo se u čitanju Duha proroštva; ujediniamo se u iskrenoj molitvi; ujediniamo se u širenju vesti o svetinj; ujediniamo se u objavljivanju

Ted N. Vilson
predsednik Hrišćanske adventističke crkve.

Mark Finli

Gde je Bog

kada stradamo?

Razarajuće prirodne katastrofe, teroristički napadi, nasumično nasilje, i bezumna ubistva pokreću u nama pitanja koja nas zbunjuju. Na primer, 14. decembra 2012. godine mladić je u jednoj osnovnoj školi u Njutaunu, u Konektikatu, brutalno usmrtio dvadesetoro dece i šest odraslih osoba pre nego što je sebi oduzeo život.

Nakon ovog strašnog događaja jedna žena je tumarala školskim hodnikom, neutešno plačući i ponavljajući: „Zašto? Zašto? Zašto?“

Kada se suočimo s tragičnim događajima u životu i doživimo bolna iskustva, i mi postavljamo isto pitanje kao i ova žena. Moramo priznati da nema lakog odgovora.

Međutim, Biblija nam pruža nadu i ohrabrenje u trenucima tuge. U ovom biblijskom proučavanju otkrićemo šta je u pozadini patnje u našem svetu, i gde da pronađemo utehu kada se dogodi neki tragičan događaj.

1 Odakle potiče zlo? Pročitajte Otkrivenje 12,7-9; Jovan 8,44; Matej 13,13.

Može da izgleda čudno, ali zlo se prvi put pojavilo na nebu, u umu predivnog anđela. Bog je stvorio sva bića sa slobodnom voljom. Bog ceni našu slobodu. Oduzeti slobodu izbora zato što bi mogla biti zloupotrebljena, značilo bi oduzeti sposobnost da se voli, jer ljubav se nikad ne može nametnuti ili iznuditi.

2 Da li je Bog stvorio demonskog anđela sa sklonošću ka zlu? Pročitajte Jezekilj 28,12-15.

Prorok Jezekilj je dva puta spomenuo da je Lucifer stvoren savršen (Jezekilj 28,12. 15). Prorok zatim dodaje: „Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom“ (17. stih).

Biblija je jasna: Bog nije stvorio sotonu; On je stvorio prelepog anđela koji je odlučio da se pobuni protiv svog Stvoritelja i iskvario se.

3 Kakve su bile Luciferove pobude? Pročitajte Isaija 14,12-14. Šta se odigravalo u njegovom umu, što je dovelo do pobune protiv Boga?

4 Pročitajte 1. Mojsijevu 1,27,31; 3,1-7. Kako se Zemlja uplela u ovaj sukob? Da li je Bog stvorio ovaj svet da bi se oslobodio sotone?

Bog je ovaj svet stvorio savršenim. Naši prvi roditelji, Adam i Eva, stvoreni su po Božjem obličju. I njima je bila data sloboda izbora. Suočeni sa iskušenjima zloga, poslušali su njegove obmane i postali neposlušni Bogu. Pošto je plata za greh smrt, odmah bi umrli da ih Isus nije uverio u svoju ljubav i obećao da će doći kao Mesija (Rimljanima 3,23; 6,23; 1. Mojsijeva 3,15; Otkrivenje 13,8).

5 Iako je Isus umro da bi nam osigurao večni život, gde je kada danas patimo? Pročitajte Isaija 41,10; 43,1-3; Jevrejima 13,5. 6.

6 Pročitajte 1. Petrovu 5,7; Jevrejima 2,14-17; 4,14-16; Matej 11,28-30. Da li Bog zaista razume kroz šta prolazimo na ovoj Zemlji? Da li Mu značimo kao pojedinci?

Isus je iskusio čitavu lepezu osećanja koja mi doživljavamo. On je podneo fizički, mentalni i emocionalni bol. Bio je iskušan u „svemu“ kao i mi. On razume naš bol i nudi nam utehu i snagu kada prolazimo kroz bolna iskustva.

7 Da li će zlo večno trajati? Kada će se završiti? Pročitajte Jezekilj 28,17-19 i Otkrivenje 21,1-4.

Bol, patnja, i tuga neće trajati zauvek. U trenucima očajanja, usmerite pogled gore – Isus će ponovo doći i zauvek uništiti greh. Jednoga dana više neće biti bolesti, bola, gladi, nasilja i smrti. Jednoga dana zavladaće ljubav u celom svemiru, i Bog će zauvek obrisati naše suze.

ČESTITKE: Erton Koler, predsednik Južnoameričke divizije, predaje plaketu Miltonu Afonsu, pokrovitelju adventističkih medija u Brazilu, za doprinos u crkvenoj službi putem televizijskih medija. Novi studiji u Novo Tempu u gradu Žakari, u državi Sao Paulo, u Brazilu, dobili su ime po njemu.

„Novo Tempo“ svečano otvara studio Milton Afonso

Očekuje se da adventisti u Južnoj Americi utrostruče emitovanje televizijskog programa u sedištu Novo Tempo Network u gradu Žakari, državi Sao Paulo, u Brazilu, nakon što su u decembru 2012. godine otvorili četiri nova televizijska studija i druge prostorije u zgradi koja je dobila

ime po poznatom adventisti iz Brazila, poslovnom čoveku Miltonu Soldani Afonsu.

Afonso, osnivač zdravstvene osiguravajuće kompanije Zlatni krst, proslavio je svoj 91. rođendan 12. decembra 2012. godine, na dan posvećenja studija. Prisustvovao je ceremoniji.

Antonio Tostes, generalni direktor Novo Tempa, pohvalio je Afonsa „ne samo zbog njegove podrške, već i zbog uticaja koji je širio i primera koji je davao.“

Isto tako, Erton Koler, predsednik Južnoameričke divizije, ukazao je na promene koje jedan čovek može da unese u društvo, navodeći Afonsovu podršku u području obrazovanja, komunikacija, profesionalnog obučavanja i crkvene gradnje.

Nazivajući Afonsa „čovekom koga Bog koristi“, Koler je naglasio da dok većina poslovnih ljudi ulaže u ono što njima lično donosi korist, Afonso se opredelio da ulaže u posebno polje – Božji posao.

Ceremonija se završila prikazivanjem dokumentarnog filma Novo Tempa o Afonsovom životu, prateći njegov put od dečaka koji je prodavao bombone na ulici do najvećih poslovnih uspeha. Afonso je na sve to jednostavno odgovorio: „Stavio sam sebe u Božje ruke. On je uradio sav posao!“

-izveštava Lisandro Staut, Marsio Baso Gomez i Franšel Mota, ASN News

IZLOŽBA: Slike i uspomene u znak sećanja na Afonsov život i rad.